

– det kan ju skjuta in hur snett och asymmetriskt som helst egentligen

Defyra

Lotte Nilsson-Välímáa / Cilla Ramnek

Kenneth Pils

Stefan Uhlinder

Vi är ett antal konstnärer och formgivare som valt att ställa ut tillsammans i samma lokal. Det gemensamma är att vi är öppna för ömsesidiga impulser och att skapa arbeten som utgår från och associerar till de övriga utställarna. Det individuella språk som alla har med sig in i spelet tar avstamp från några på förhand givna villkor. För det första ska färgen orange ingå och för det andra ska vi utgå från en av dem som ställer ut. Arbetsprocessen går till så att en eller några av oss delger någon annan vad han eller hon ämnar göra. Den eller de personerna har i sin tur redan tagit intryck av en annan utställare – och så vidare. Det hela kan påminna om viskleken där ett budskap successivt förändras när det återberättas i flera generationer.

4 till 21 maj 2006

vernissage: torsdag 4 maj, kl 17-20

Studio 44

Tjärhovsg. 44b, 1tr

Öppet

ons-fre 12-18

lör-sön 12-16

Pressbilder finns att ladda ner

www.studio44.se/domino

eller kontakta Kenneth Pils 073-5993344

kenneth@pils.se

PRESSKONTAKT

Lotte Nilsson-Välímáa 070-4372419

lotte@kapsylen.se

Gruppenbild

Deltagare från vänster: Kenneth Pils, Cilla Ramnek, Lena Thak Karlsson, Anna Hjert, Lena Lång, Lotte Nilsson-Välímáa, Sanna Haverinen, Stefan Uhlinder

Defyra

Lena Thak Karlsson

defyraformgivarna@spray.se

08-650 76 06

Defyra består av: Anna Hjert, Anna Lång, Lena Thak Karlsson och Sanna Haverinen.

Lotte Nilsson-Välímáa

lotte@kapsylen.se

070-437 24 19

Cilla Ramnek

070-851 39 97

Kenneth Pils

kenneth@pils.se

073-599 33 44

Stefan Uhlinder

stefan.uhlinder@spray.se

070-779 50 51

Vi har bett en konst-ovan person, som fått inblick i vårt arbete med Domino, att ställa några frågor. Här nedan kan du ta del av frågorna och svaren. Kanske kan man se detta som en språklig del av den viskningslek som utgjort arbets sättet för Domino.

För det första: Varför orange?

Lotte:

Vi ville ha en färg som tar tag i rummet, det är ett enkelt sätt att omfatta något med. Samtidigt tillåter greppet en spretighet av konstnärliga tekniker och hållningar (en mix vi velat ha/bryta upp genrer och generationer). Vårt val att stå öppna för den andres förslag gjorde att jag inte undkom färgen! Den ropar och ter sig onyanserad i tanken. Men hindret blir något jag kan förhålla mig till. Utsorterade biblioteks böcker vill knappast någon köpa, trots signalerande orange ryggar. Jag har emot tagit många.

Cilla:

För att den är så omöjlig, man skrattar.

Kenneth:

Färgen knyter samman våra arbeten på ett tydligt sätt. En signal på att vi vill vara i kontakt med varandra. Val av färg: orange – varför inte! Bryr mig inte om varför det blev just den färgen – det blev bara så; en förutsättning för ett gemensamt arbete. Att färgen väcker associationer är en annan sak – det finns energi i orange. Den värmer på inifrån, något som glöder inifrån färgytan.

De fyra:

Kantareller, Sorbet, frukt & grönt, Ironside, sysax, guld-fisk, gult & rött eller färdigblandad på burk.

Stefan:

Orange är full av energi! Orange är ett möte mellan gult och rött. Orange är spännande att få umgås så intensivt med, det har jag inte gjort tidigare.

Fråga om arbets sättet: Att låta sig inspireras – innebär det också att låta sig invaderas?

Lotte:

Jag har varit med om situationer där vi arbetat så, konkret trängt in i varandras verk. Det har inte varit så hittills med DOMINO, kanske händer det när vi hänger utställningen? Hur som helst, en process som inbegriper ett involverande av de andra medutställarna, gör att idén om överblick och kontroll lockas att underordna sig ett visst kaos (som har en egen inneboende balans).

Cilla:

Ja, att inspireras är att öppna sig för en vild utväxling, ut,

in, ut, in.

Kenneth:

Du är redan invaderad; lika bra att kapitulera. Att inspireras är att släppa taget; att hålla kanalerna öppna. Vinsten är expansion. 1 plus 1 är lika med 3.

De fyra:

Invasion gör en orkeslös och trött. Inspiration gör oss pigga och glada.

Stefan:

Inför denna utställning innebär arbets sättet inte att låta sej invaderas. "Inspiration" innebär här mer en fokusering och begränsning till att börja med. Att ta in ett annat verk, att låta det ta plats i ens medvetande. I nästa akt påbörjas ett bemötande, ett svar. Detta bygger på och med det som redan är givet och upparbetat. Någon sorts kommunikation är möjlig.

Fråga om fragment: Speglar det en del – eller en helhet?

Lotte:

Jag är nyfiken på hur mitt arbets sätt och den installation jag är medskapare till med Cilla kommer att kommunicera med rummet, de andra verken och med publiken. Det är när vi är i en gemensam praktik, hänger utställningen (som att gå i skogen och plocka bär tillsammans), det visar sig. Om ett plus ett blir tre, typ.

Cilla:

Ett kvalificerat fragment kan spegla en helhet, men det kan också vara bara en rest.

Kenneth:

Fragmentet är ett utsnitt. Att skapa helhet av fragment går inte – helhet flödar ur ett seende, eller en attityd.

De fyra:

Lite fragment här, lite fragment där och lite varstans. Det blir bara mer och mer och allt fler. Och så fortsätter det.

Stefan:

Fragmentet? Återigen glider mina associationer in på något dekonstruerat. Något trasigt. Bildfragment. Något som blivit urladdat på innehåll-referens och rör sej mot en sorts tomytmässighet... Ett sådant fragment kanske varken speglar en del eller helheten. Det är snarare öppet för ny kodning.

"Skulptur av bokryggar"

Fråga: Word made flesh – eller vänder språket ryggen åt åskådaren?

Lotte:

Utgångspunkten är en bokhylla som stod mitt emot oss i rummet (när vi filmade akten med kläderna som byter kropp). Jag fick ingivelsen att ge ett återsken av den, vår enda iakttagare, fast här i en mindre funktionell utformning. Här använder jag böckerna som lego eller lera.

"Kroppen – ett hus, kroppen – en möbel"

Fråga: Är kroppen ett solitt, en gång för alla givet skydd mot allt utifrån?

Eller ett evigt pågående inredningsprojekt?

Lotte:

Både-och. Ändå, jag vill inte identifiera mig med kroppen destomer. Jag är tacksam att den inte hindrar mig (mer än den gör).

Cilla:

Äsch, kroppen är det fysiska tecknet för det psykiska, ett slags emblem.

Kenneth:

Kroppen en cell i ständig kontakt med omvärlden. Skalet eller fasaden är perforerad med små hål som andas. Kroppen/huset flyter omkring – studsar runt bland andra kroppar. Möbel ja – fast inte särskilt permanent.

De fyra:

Ett material, eller en grej finns det alltid anledning att gå på flera gånger för att se vad som kan bli av. Till exempel kan en papperstapet bli en spis, eller spillbitar av ett provtryck bli en blommig stol. Eller en skärbräda kan bli en lampa, osv. Av nyfikenhet kan man ge sig på något och se vad det kan bli.

Stefan:

Någon/något får tillgång till världen genom kroppen via dess sinnen. Samtidigt blir detta (förmodade) subjekt begränsat, kompakterat och förtöjt vid denna kropp.

Vi har ett mycket starkt behov av både intryck och reflektion i relation till (om)världen. En utväxling av energi är en livsbetingelse. Att ta emot och ge belysning. En utebliven eller felaktig reflektion leder till isolation i kroppen, ensamhet.

Om kroppen som ett hus. Vem bebor det i så fall? Ett subjekt, ett jag, en ande? På åttiotalet ville de franska poststrukturalisterna "dekonstruera" jaget och subjektet. Individerna var ett resultat av olika maktcentrans och diskursers utväxlingar och relation till varandra. Jaget var ett sorts fokus för dessa maktrelationer, subjektet därigenom en tämligen fiktiv instans. Detta synsätt anammades av konstscenen som ofta utropade subjektets död.

Jag tycker att tanken på ett pågående inredningsprojekt har vissa likheter med ovan beskrivna hållning.

Å andra sidan behöver ju inte "inredarens död" vara given.

Den här frågan glider snabbt in på rent existentiella fält i mitt huvud. Den kanske hellre ville beröra saker som påverkan. Utväxling. Jag går vidare.

"Kläder utan kroppar"

Fråga: Men inga kroppar i rörelse utan film i rörelse! En alternativ cat-walk?

Lotte:

Roligt att se det som en modevisning! Eller en modig visning? Jag menar, att som kvinna över 40 blottlägga sin kropp är väl mer ett risktagande? Samtidigt – vi ville pröva hur plaggens rörelse tog ut sig rent formellt. Som att spilla ett glas vatten över i ett annat, fram och tillbaka.

Cilla:

Nej, det handlar väl snarare om att leka; om du gör så gör jag...

Retorisk fråga: Är detta "surrealism"?

Lotte:

Förskjutningar av verkligheten väcker mitt intresse. Något vill föras in, som visar på en annan ordning av tillvaron. Ungefär som nattliga drömmar. Är det surrealism?

Cilla:

Tycker inte om citationstecken, då kan man verkligen lika gärna låta bli.

Kenneth:

Att försöka slå fast en sann verklighet är dömt att misslyckas. Möjligtvis kan man förstå världen bättre genom att acceptera att allt är surrealism.

De fyra:

Vi vill vara designvärldens svar på David Lynch.

Stefan:

Surrealism. På något sätt ligger detta ord förtöjt i det förflutna, i ett speciellt avsnitt i den västerländska konsthistorien. En aspekt av modernismen. Det finns möjligen ändå vissa släktskap, att gestalta o-/undermedvetna aspekter... jag vet inte. Jag tror att många idag arbetar med befintliga bildvärden som på olika sätt gestaltas i ambivalenta, öppna och instabila former snarare än "undermedvetna".
